

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKE SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 14 0 U 004373 20 Uvp
Banjaluka, 10.2.2022. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, predsjednika vijeća, Božane Vulić i Merside Bjelobrk, članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Zdravke Čučak, u upravnom sporu po tužbi Opština I. S. G. (u daljem tekstu: tužilac), koju zastupa načelnik B. G., a njega punomoćnik D. J., advokat iz I. S., protiv akta broj ... od 26.9.2019. godine tužene Uprave, u predmetu utvrđenja i prenosa prava raspolaganja na jednice lokalne samouprave, odlučujući o zahtjevu zainteresovanog lica Pravobranilaštvo Reublike Srpske, Sjedište zamjenika u Istočnom Sarajevu, za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Istočnom Sarajevu broj 14 0 U 004373 19 U od 3.3.2020. godine u sjednici vijeća održanoj dana 10.2.2022. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužioca za naknadu troškova sastava odgovora na zahtjev.

Obrazloženje

Pobijanom presudom uvažena je tužba i poništen osporeni akt kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Područna jedinica u P. broj ... od 11.07.2019. godine. Tim prvostepenim rješenjem uvažen je prijedlog zainteresovanog lica za ponavljanje postupka koji je okončan rješenjem broj ... od 10.8.2017. godine, te je poništeno rješenje broj ... od 10.08.2017. godine i odbijen zahtjev tužioca za utvrđivanje prava svojine na nepokretnostima upisanim u zk. ul. broj 3052 k.o. SP K..

U obrazloženju presude sud navodi da je tuženi pogrešno zaključio da su ispunjeni uslovi predviđeni odredbom člana 234. tačka 1. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18, u daljem tekstu ZOUP) za ponavljanje postupka, te da je taj prijedlog blagovremen. Ovo stoga što činjenica da je u prethodnom postupku rješavano na osnovu evidencije o nepokretnostima koja se vodi u Federaciji BiH., a ne na osnovu evidencije koja se vodi u RS., a što zainteresovano lice navodi kao razlog za ponavljanje postupka, ne predstavlja novu činjenicu, jer je ta činjenica bila poznata zainteresovanom licu u vrijeme vođenja tog postupka, a najdalje dostavljanjem prvostepenog rješenja dana 18.8.2017. godine. Razlog koji se navodi u prijedlogu predstavlja osnov za osporavanje zakonitosti rješenja od 10.8.2017. godine u žalbenom postupku, a kasnije eventualno i u upravnom sporu, a što je zainteresovano lice propustilo da učini i zbog čega je to rješenje postalo pravosnažno. Pored toga, računajući od dana saznanja (18.8.2017. godine) za činjenicu da je u prethodnom postupku rješavano na osnovu evidencije o nepokretnostima koja se vodi u Federaciji BiH., a ne na osnovu evidencije koja se vodi u RS.,

prijedlog za ponavljanje postupka 26.1.2018. godine, podnesen je prvostepenom organu protekom subjektivnog roka iz člana 237. stav 1. tačka 1. ZOUP.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude, zainteresovano lice pobija njenu zakonitost zbog povrede propisa o postupku u upravnom sporu i zbog povrede zakona. Ukazuje da su u predmetnom postupku očito zanemareni podaci iz evidencije katastra koju vodi i održava organ uprave sa sjedištem u RS, a kao pravno relevantni podaci prihvaćeni iz evidencije ZK kancelarije Opštinskog suda u Sarajevu, s obzirom na to da je na bazi podataka iz te evidencije, prvostepeni organ rješenjem od 10.8.2017. godine zaključio da je riječ o nepokretnostima u državnom vlasništvu bez titulara, pa je shodno toj činjenici, a u vezi sa članom 324. stav 3. Zakona o stvarnim pravima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 124/08, 58/09, 95/11, 60/15 i 107/19), zaključio da je Opština I. S. G. pravni sljednik tih nepokretnosti, kao i da je riječ o građevinskom zemljištu kojim opština raspolaže u skladu sa zakonom. Navode da je rješenjem od 11.7.2019. godine i rješenjem od 26.9.2019. godine pravilno utvrđeno da ni jedna od ovih činjenica na kojima je zasnovano prvostepeno rješenje nije tačna, pa i da se uzme u obzir kao pravno relevantna evidencija koju vodi ZK kancelarija Opštinskog suda u Sarajevu., na predmetnim nepokretnostima u zk.ul. broj 3052 k.o. K., opet nema zakonskog uporišta da se shodno odredbi člana 324. stav 3. Zakona o stvarnim pravima, na predmetnim nepokretnostima utvrdi (pretvori) pravo svojine u korist tužioca. Iako je predmetna nepokretnost imala status građevinskog zemljišta prema navedenom regulacionom planu, istim nije niti može raspolagati jedinica lokalne samouprave, jer zakon, kojim je navedeno bilo propisano, u vrijeme donošenja prvostepenog rješenja nije bilo na snazi, niti bilo koji drugi propis reguliše navedeno pitanje. Nadalje ističu da su relevantne odredbe ZOUP za postupanje u predmetnom slučaju odredba člana 324. stav 1.tačka a), kojom je regulisano ponavljanje postupka, te odredba člana 242. stav 2. i 243. ZOUP prema kojim, a u interesu ubrzanja postupka, organ može, a čim utvrdi postojanje uslova za ponavljanje, preći na one radnje postupka koji se imaju ponoviti, donoseći rješenje o upravnoj stvari koja je bila predmet postupka. Kada je u pitanju blagovremenost podnesenog prijedloga, pravilno je ocijenjeno da je isti blagovremen, s obzirom na to da je podnesen u objektivnom roku za ponavljanje postupka propisanom odredbom člana 273. stav 3. ZOUP. Predlaže da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači ili ukine i predmet vrati sudu na ponovno odlučivanje.

U odgovoru tužilac predlaže da se zahtjev odbaci kao nedozvoljen ili da se odbije kao neosnovan, a tuženi obaveže na naknadu troškova postupka u iznosu od 900,00 KM.

Tužena nije dala odgovor na zahtjev.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev, pobijanu presudu i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, na osnovu odredbe 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu ZUS), odlučeno je kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Zainteresovano lice je dana 26.1.2018. godine podnijelo prijedlog za ponavljanje postupka okončanog rješenjem broj ... od 10.8.2017. godine. Tim prvostepenim rješenjem je utvrđeno pravo raspolaganja u korist tužioca na nepokretnostima upisanim u z.k. uložak broj 3052 k.o. SP K., te je to pravo na istim nepokretnostima pretvoreno u pravo svojine tužioca sa 1/1 i određen upis tog prava u javnim evidencijama i istovremeno brisanje ranije izvršenih upisa, saglasno odredbama člana 324. i 326. Zakona o stvarnim pravima. Navedeni prijedlog je podnesen iz razloga propisanih odredbom člana 234. tačka 1. ZOUP, uz obrazloženje da je

u postupku koji je prethodio donošenju rješenja od 10.8.2017. godine rješavano na osnovu evidencije o nepokretnostima koja se vodi u Federaciji BiH, a ne na osnovu evidencije koja se vodi u RS, a što predstavlja nove činjenice i dokaze koji bi, sami ili u vezi sa već izvedenim i upotrebljenim dokazima, mogli dovesti do drugačijeg rješenja da su te činjenice, odnosno dokazi bili izneseni ili upotrebljeni u ranijem postupku. Cijeneći da su te činjenice i dokazi zbog kojih se traži ponavljanje postupka bile poznate u toku vođenja okončanog postupka, da su tokom postupka iznesene, ali su pogrešno upotrebljene, prvostepeni organ ipak zaključuje da su ispunjeni uslovi za ponavljanje postupka. U odnosu na blagovremenost podnošenja prijedloga cijeni da je isti podnesen u objektivnom roku od 5 godina u smislu odredbe člana 237. stav 3. ZOUP. Žalba protiv ovog rješenja odbijena je osporenim aktom.

Pravilno je pobijanom presudom uvažena tužba i osporeni akt poništen.

Ponavljanje upravnog postupka je vanredno pravno sredstvo koje se ostvaruje, ako se ispuni jedan ili više razloga predviđenih u članu 234. ZOUP, ali prije nego se upusti u ocjenu ispunjenosti tih uslova, organ nadležan za ponavljanje, dužan je da ispita da li je prijedlog blagovremen, izjavljen od ovlaštenog lica i da li su okolnosti na kojima se prijedlog zasniva učinjene vjerovatnim, kako proizilazi iz odredbe člana 241. stav 1. ZOUP.

Prijedlog je podnesen iz razloga predviđenih odredbom člana 234. tačka 1. ZOUP, kojom je propisano da će se postupak okončan rješenjem protiv koga nema redovnog pravnog sredstva u postupku ponoviti ako se sazna za nove činjenice, ili se nađe ili stekne mogućnost da se upotrijebe novi dokazi koji bi sami, ili u vezi sa već izvedenim i upotrebljenim dokazima, mogli dovesti do drugačijeg rješenja da su te činjenice, odnosno dokazi bili izneseni ili upotrebljeni u ranijem postupku. U odnosu na razloge podnošenja prijedloga, blagovremenost se cijeni prema odredbi člana 237. stav 1. tačka 1. ZOUP, a koja propisuje da se može tražiti ponavljanje postupka u roku od mjesec dana od dana kad je stranka mogla iznijeti nove činjenice, odnosno upotrebiti nove dokaze.

Za činjenice i dokaze na kojima se temelji prijedlog za ponavljanje postupka, zainteresovano lice je saznalo najkasnije danom dostavljanja prvostepenog rješenja, dana 18.8.2017. godine, pa kako je prijedlog za ponavljanje postupka dostavljen prvostepenom organu 26.1.2018. godine, to nesporno proizilazi da je isti podnesen protekom subjektivnog roka od mjesec dana iz člana 237. stav 1. tačka 1. ZOUP, iz kojeg razloga je pravilno bilo takav prijedlog odbaciti kao neblagovremen. Bez osnova se zainteresovano lice poziva na objektivni rok, jer ukoliko prijedlog nije podnesen u subjektivnom roku, tada se ni rok, prema navedenoj zakonskoj odredbi, ne može računati prema objektivnom roku.

Pored toga što je nižestepeni sud pravilno ocijenio da je prijedlog za ponavljanje postupka podnesen protekom subjektivnog roka, pravilno je ocijenjeno i da činjenice i dokazi na koje se poziva zainteresovano lice, nemaju karakter novih činjenica i dokaza iz odredbe člana 234. tačka 1. ZOUP. Takve činjenice i dokazi predstavljaju samo osnov za osporavanje zakonitosti rješenja od 10.8.2017. godine, a što u konkretnom nije predmet odlučivanja, iz kojeg razloga ni navodi o pogrešnoj primjeni odredbi Zakona o stvarnim pravima nisu od uticaja na pobijanu presudu.

Slijedom navedenog, pravilno je nižestepeni sud zaključio da je osporenim aktom ostvaren razlog iz člana 10. stav 1. ZUS za njegovo poništenje, pa je takođe pravilno, a primjenom odredbe člana 31. stav 1. i 2. istog zakona, tužbu uvažio i to rješenje poništio.

Odbijen je zahtjev tužioca za naknadu troškova sastava odgovora na zahtjev temeljem člana 387. stav 1. Zakona o parničnom postupku (Službeni glasnik Republike Srpske broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13), koji se u upravnom sporu primjenjuje na osnovu odredbe člana 48. ZUS. Odgovor na zahtjev nije obavezna radnja u postupku, tako da propustom davanja odgovora ne nastaju nikakve posljedice za stranku. Kako sadržaj odgovora na zahtjev nije imao uticaja na ishod odlučivanja o zahtjevu, ovaj sud ocjenjuje da trošak sastava odgovora nije bio neophodan za okončanje postupka po ovom pravnom sredstvu.

Zapisničar
Zdravka Čučak

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić